

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 27, stk. 4, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 882/2004 af 29. april 2004 om offentlig kontrol med henblik på verifikation af, at foderstof- og fødevarerlovgivningen samt dyresundheds- og dyrevelfærdsbestemmelserne overholdes ⁽¹⁾ fortolkes således, at den ikke indeholder et forbud imod, at der hos en virksomhed opkræves et gebyr for de aktiviteter, der henvises til i forordningens bilag IV, afdeling A, svarende til de minimumssatser, der fremgår af forordningens bilag IV, afdeling B, når de udgifter, der afholdes af den ansvarlige kompetente myndighed efter de i bilag VI nævnte beregningskriterier, er lavere end disse minimumssatser?
- 2) Kan en medlemsstat under de i det foregående spørgsmål anførte betingelser fastsætte gebyrer for de aktiviteter, der er nævnt i forordningens bilag IV, afdeling A, som er lavere end de minimumssatser, der er fastsat i forordningens bilag IV, afdeling B, når de udgifter, der afholdes af den ansvarlige kompetente myndighed efter de i bilag VI nævnte beregningskriterier, er lavere end disse minimumssatser, uden at de i forordningens artikel 27, stk. 6, nævnte betingelser er opfyldt?

⁽¹⁾ EUT L 165, s. 1.

Sag anlagt den 17. december 2009 — Europa-Kommissionen mod Republikken Estland

(Sag C-527/09)

(2010/C 63/43)

Processprog: estisk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved G. Braun og E. Randvere, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Republikken Estland

Sagsøgerens påstande

— Det fastslås, at Republikken Estland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF af 17. maj 2006 om lovpligtig revision af årsregnskaber og konsoliderede regnskaber, om ændring af Rådets direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF og om ophævelse af Rådets direktiv 84/253/EØF ⁽¹⁾, idet den ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, eller under alle omstændigheder ikke har underrettet Kommissionen herom.

— Republikken Estland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Fristen for gennemførelse af direktivet i national ret udløb den 29. juni 2008.

⁽¹⁾ EFT L 157, s. 87.

Sag anlagt den 17. december 2009 — Europa-Kommissionen mod Republikken Estland

(Sag C-528/09)

(2010/C 63/44)

Processprog: estisk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved A. Marghelis og K. Saaremäel-Stoilov, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Republikken Estland

Sagsøgerens påstande

— Det fastslås, at Republikken Estland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/96/EF ⁽¹⁾ af 27. januar 2003 om affald af elektrisk og elektronisk udstyr, idet den ikke har gennemført direktivets artikel 3, litra i), nr. iii), artikel 8, stk. 2, tredje afsnit, og artikel 8, stk. 3, andet afsnit, korrekt i national ret.

— Republikken Estland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/96/EF af 27. januar 2003 regulerer behandlingen af affald af elektrisk og elektronisk udstyr. Efter at have analyseret de foranstaltninger, som Republikken Estland har iværksat til direktivets gennemførelse i estisk ret, mener Kommissionen ikke, at artikel 3, litra i), nr. iii), artikel 8, stk. 2, tredje afsnit, og artikel 8, stk. 3, andet afsnit, er blevet gennemført korrekt.

Direktivets artikel 3, litra i), nr. iii), definerer producenten af elektrisk og elektronisk udstyr. De estiske bestemmelser om affald af elektrisk og elektronisk udstyr indeholder to forskellige producentdefinitioner og besværliggør dermed forståelsen og anvendelsen af bestemmelserne om behandlingen af sådant affald.

Direktivets artikel 8, stk. 2, tredje afsnit, bestemmer, at køberne ved salg af nye produkter ikke må gøres særskilt bekendt med omkostningerne ved indsamling, behandling og miljørigtig bortskaffelse. Dette krav har Republikken Estland ikke gennemført i national ret.

Direktivets artikel 8, stk. 3, andet afsnit, fastsætter medlemsstaternes pligt til at sikre, at producenterne i en overgangsperiode på otte år efter direktivets ikrafttræden ved salg af nye produkter kan gøre køberne bekendt med omkostningerne til indsamling, behandling og miljørigtig bortskaffelse, idet de angivne omkostninger ikke må overstige de faktiske omkostninger. Republikken Estland har ikke gennemført denne pligt i national ret.

Republikken Estland har erklæret sig enig i den fremførte kritik, og i sin besvarelse af Kommissionens begrundede udtalelse gav den tilsagn om ved hjælp af en lov om ændring af affaldsloven at afhjælpe tilsidesættelsen af direktivets artikel 3, litra i), nr. iii), artikel 8, stk. 2, tredje afsnit, og artikel 8, stk. 3, andet afsnit. Eftersom Republikken Estland, så vidt det er Kommissionen bekendt, endnu ikke som lovet har vedtaget loven til ændring af affaldsloven, eller under alle omstændigheder ikke har underrettet Kommissionen herom, har Republikken Estland endnu ikke gennemført direktivets artikel 3, litra i), nr. iii), artikel 8, stk. 2, tredje afsnit, og artikel 8, stk. 3, andet afsnit, korrekt i national ret, og den har dermed tilsidesat sine forpligtelser i henhold til direktivet.

(¹) EUT L 37, s. 24.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu (Republikken Polen) den 18. december 2009 — Inter-Mark Group Sp. z o.o., Sp. komandytowa mod Minister Finansów

(Sag C-530/09)

(2010/C 63/45)

Processprog: polsk

Den forelæggende ret

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Inter-Mark Group Sp. z o.o., Sp. komandytowa

Sagsøgt: Minister Finansów

Præjudicielle spørgsmål

a) Skal bestemmelserne i artikel 52, litra a), i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (¹) fortolkes således, at levering af ydelser, der består i midlertidigt at stille udstillings- og messestande til rådighed for kunder, som præsenterer deres udbud på messer og udstillinger, skal henregnes til de i disse bestemmelser nævnte ydelser, som er knyttet til de ydelser, der består i at arrangere messer og udstillinger, dvs. skal anses for ydelser på linje med virksomhed inden for kultur, kunst, sport, videnskab, undervisning eller underholdning, som pålægges afgift på det sted, hvor ydelsen faktisk præsteres, eller

b) må det lægges til grund, at der er tale om reklamevirksomhed, som ifølge artikel 56, stk. 1, litra b), i direktiv 2006/112 pålægges afgift på det sted, hvor kunden har etableret hjemstedet for sin økonomiske virksomhed eller har et fast forretningssted, for hvilket ydelserne præsteres, eller i mangel af et sådant hjemsted eller et sådant forretningssted på det sted, hvor han har sin bopæl eller sit sædvanlige opholdssted,

— når ydelserne består i midlertidigt at stille stande til rådighed for kunder, som præsenterer deres udbud på messer og udstillinger, der sædvanligvis forudsætter, at der forinden udarbejdes en plan for standen og dens udseende samt i givet fald sker transport af delene til standen og montering heraf på det sted, hvor messen eller udstillingen afholdes, og tjenesteyderens kunder, som udstiller deres varer eller tjenesteydelser, alene for muligheden for at kunne deltage på messen eller udstillingen betaler arrangøren af det pågældende arrangement et særskilt vederlag, som navnlig dækker omkostningerne til forsyningsydelser, messens infrastruktur, medietjenester osv.,

hver enkelt udstiller selv har ansvaret for at udstyre og opstille sin egen stand og for så vidt gør brug af de omhandlede ydelser, der kræver en fortolkning,

arrangøren af messen eller udstillingen opkræver særskilt entré af de besøgende, som tilfalder arrangøren og ikke tjenesteyderen?

(¹) Rådets direktiv 2006/112/EF af 28.11.2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT L 347, s. 1).